

Arrest

nr. 264 757 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 11 juli 2018 België binnen en verzoekt op 4 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 15 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger geboren op 2 december 2001 in Vanadzor. U groeide op en ging naar school in het dorp Shahumyan van het Lory district van de stad Vanadzor. Uw vader werkte als politieagent. In het jaar 2015 verhuisden u en uw familie naar Yerevan omwille van het werk van uw vader. G.M., een collega van uw vader werd met het dienstwapen van uw vader neergeschoten. Uw vader werd beschuldigd van diens dood. In augustus 2016 verhuisden u en uw familie terug naar Vanadzor. G.'s familie kwam bij jullie langs en beschuldigde uw vader van zijn dood.

Uw vader werd opgebeld door een collega die hem waarschuwde. Uw vader vluchtte vervolgens en bleef voor enige periode bij verschillende familieleden in Armenië wonen. Politieagenten kwamen verschillende keren naar het huis op zoek naar uw vader.

In het najaar van 2017 werden u en uw zus na schooltijd aangesproken door onbekende mannen die jullie vroegen om in te stappen in een wagen. Ze zeiden jullie dat er nieuws was over jullie vader. Zij zouden jullie hiervan op de hoogte brengen als jullie instapten. Na ongeveer tien minuten mochten jullie terug uitstappen, zonder dat er veel tegen jullie werd gezegd.

Begin december 2017 verhuisden u, uw moeder, broer en zus naar jullie grootmoeder langs moederszijde in Vanadzor.

In december 2017 werd er vanuit jullie school beslist dat jullie niet meer naar school konden komen omwille van de problemen van je vader.

Eind december 2017 kregen jullie telefoon van de buurman. Die liet weten dat jullie huis in brand was gestoken. Jullie vermoedden dat de familie van G. hierachter zit.

Uw vader ontvluchtte Armenië en reisde naar Georgië.

Begin januari 2018 vluchtte u samen met uw moeder, uw jongere broer en zus naar Georgië, waar jullie enkele maanden bij een familielid verbleven. In juli 2018 reisden u en uw familie met de wagen vanuit Georgië naar Yerevan. In Yerevan namen jullie het vliegtuig. Via Kiev en Griekenland reisden jullie naar Frankrijk, vanwaar jullie naar België doorreisden. Op 11 juli 2018 kwamen u en uw familie aan in België.

Op 17 juli 2018 dienden uw vader A.A. (CGVS ref xx/xxxxx, O.V. x.xxx.xxx) en uw moeder G.R. (CGVS ref xx/xxxxx, O.V. x.xxx.xxx) voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, waarbij zij zich beriepen op de problemen van uw vader. Op 29 november 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 23 juni 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (arrestnr. 237343).

Op 4 augustus 2020 diende uzelf een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 september 2020 dienden uw ouders een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, waarbij zij zich beriepen op dezelfde problemen als degene die zij in hun eerste verzoek hadden aangehaald. Ditmaal staaften zij hun problemen met een kopie van het arrestatiebevel op naam van uw vader en een kopie van een krantenartikel over de problemen van uw vader. Op 15 januari 2021 verklaarde het CGVS het verzoek van uw beide ouders niet-ontvankelijk. De beroepsprocedures tegen deze beslissing zijn nog hangende.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Armenië vreest dat uw vader gearresteerd zal worden, uw moeder niet zou kunnen werken en jullie geen huis meer zouden hebben. Verder verklaarde u niet te kunnen studeren en niet te kunnen werken in Armenië. U verklaarde dat uw jongere broer en zus het Armeense alfabet reeds vergaten en psychologische moeilijkheden hadden (CGVS p. 7, 14). Uw broer moet binnen vier jaar mogelijks zijn legerdienst doen (CGVS p. 14).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Armenië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tijdens uw gehoor op het CGVS bleek immers dat de problemen die u aanhaalde en die de oorzaak zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Armenië dezelfde waren als de problemen die ook uw ouders A.A. (CGVS ref xx/xxxxx, O.V. x.xxx.xxx) en G.R. (CGVS ref xx/xxxxx, O.V. x.xxx.xxx) kenden en die de reden vormden voor hun verzoek tot internationale bescherming. Er dient echter opgemerkt te worden dat in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van uw ouders A. en R. de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, omwille van tegenstrijdigheden met de beschikbare informatie, omwille van inconsistenties tussen hun verklaringen en omdat het gedrag van uw vader niet getuigde van een gegronde vrees voor vervolging. Het tweede verzoek tot internationale bescherming dat door uw ouders werd ingediend, werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat zij hiertegen indienden is momenteel hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Omwille hiervan kan, met betrekking tot de problemen die uw ouders in Armenië kenden, ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw ouders werd genomen, verwijs ik graag naar hun beslissing, waarvan de kopieën werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Enkele andere vaststellingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Uzelf verklaarde dat u en uw zus in het najaar van 2017 (CGVS p. 14) door enkele personen in een auto werden gelokt. Deze personen spraken over jullie vader. Na tien minuten werden u en uw zus uit de wagen vrij gelaten (CGVS p. 10-11). Uw ouders lieten tijdens hun twee verzoeken tot internationale bescherming echter na deze feiten te vermelden, hoewel dit wel verwacht zou kunnen worden. U verklaarde dat u indertijd enkel uw grootmoeder van deze gebeurtenis op de hoogte bracht (CGVS p. 11). U lichtte uw ouders nadien wel in over deze gebeurtenis. U zou uw vader hiervan op de hoogte hebben gebracht ongeveer twee à drie maand na uw aankomst in België, nog voor de eerste negatieve beslissing (CGVS p. 11, 14). U en uw familie kwamen op 11 juli 2018 in België aan. Op 23 oktober 2019 hadden uw ouders hun interview op het CGVS in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming. Zij zouden op dat moment dan ook op de hoogte moeten zijn geweest van wat er u en uw zus in Armenië was overkomen. Zowel uw moeder als uw vader lieten echter na hier iets over te vertellen tijdens hun onderhoud. Uw vader verklaarde wel dat zijn kinderen gevraagd werden naar zijn telefoonnummer onderweg naar school (CGVS A. dd. 23/10/2019 p. 14). Uit de verklaringen van uw moeder bleek echter dat het uw broer was die door twee onbekenden werd benaderd en naar het telefoonnummer van uw vader werd gevraagd. Nergens uit haar verklaringen bleek dat u en uw zus soortgelijke problemen hadden meegemaakt (CGVS R. dd. 23/10/2019 p. 6). U verklaarde verder dat u, uw broer en zus omwille van de problemen van uw vader van school werden gestuurd. De directie zou hierover met uw moeder hebben gesproken (CGVS p. 4-5). Wederom dient opgemerkt te worden dat hier niets van terug te vinden is in de verklaringen die uw ouders aflegden tijdens hun verzoeken tot internationale bescherming. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden problemen en doen bijgevolg verder afbreuk aan de voorgehouden vrees van uw vader.

Uit de verklaringen van uw ouders bleek dat uw vader gedurende 15 dagen gegijzeld werd door de groep Sasna Tserer. In deze periode werd zijn collega gedood. U lijkt hier echter bijzonder weinig over te weten. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u enkele keren gevraagd naar de context waarin de collega van uw vader stierf. U kon enkel vertellen dat een collega van uw vader met diens dienstwapen werd doodgeschoten en dat de groep Sasna Tserer betrokken was (CGVS p. 8). U wist wel dat uw

vader in de periode voorafgaand aan de dood van zijn collega een paar dagen of een week op zijn werk bleef. U verklaarde echter dat dit was om de boel in de gaten te houden. Uw vader zou volgens uw weten nooit door iemand zijn vastgehouden geweest, noch zou uw vader ooit in enige gevaarlijke situatie terecht zijn gekomen tijdens zijn werk (CGVS p. 12-13). Het is zeer opmerkelijk dat u een verzoek tot internationale bescherming indient, gebaseerd op problemen die ontstonden tijdens de gijzeling van uw vader maar niet op de hoogte lijkt te zijn van het feit dat uw vader werd gegijzeld.

Naast de problemen van uw familie verklaarde u dat u in Armenië niet naar school zou kunnen en niet zou kunnen werken. U zou in Armenië niet verder kunnen studeren aan de hogeschool of universiteit omdat u geen diploma van uw middelbaar onderwijs had behaald. U zou verhinderd zijn uw diploma (middelbaar onderwijs) in Armenië te behalen omdat u ouder was dan uw leeftijdsgenoten en u niet samen met hen naar school kon gaan (CGVS p. 7). U vreest tevens in Armenië geen werk te kunnen vinden omwille van de hoge werkloosheidsgraad en het feit dat u er geen diploma heeft (CGVS p. 7-8). U haalde tevens aan in Armenië geen huis te hebben (CGVS p. 14).

Wat betreft deze moeilijkheden inzake woonplaats, studie en het vinden van werk, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde evenmin te kunnen studeren in Armenië omwille van de situatie met uw vader (CGVS p. 7-8). Zoals in de beslissing van uw ouders werd beschreven kan er echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader in Armenië gezocht wordt in verband met de moord op zijn collega. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u, uw broer en zus in het verleden gedwongen moesten stoppen met school omwille van enige problemen met betrekking tot je vader (cfr. supra). U maakt dan ook niet aannemelijk dat u omwille van de problemen van uw vader in Armenië verhinderd bent verder te studeren.

In verband met de problemen die u aanhaalde met betrekking tot uw jongere broer en zus, met name het feit dat zij het Armeense alfabet reeds vergaten, psychologische moeilijkheden zouden hebben en het feit dat uw broer binnen vier jaar mogelijks legerdienst zou moeten doen (CGVS p. 7, 14), dient opgemerkt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uzelf haalde geen dergelijke problemen aan wanneer u gevraagd werd naar uw persoonlijke vrees bij terugkeer. Er wordt verder niet ingezien hoe de psychologische moeilijkheden of eventuele leerachterstand van uw broer en zus een invloed zouden hebben op uw vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 2 en 3 van het Europees

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.2. Verzoekster vraagt om vooraf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden gehoord. Zij wenst tijdens dit verhoor de onduidelijkheden die zouden zijn gerezen naar aanleiding van de vorige gehoren recht te zetten. Zij heeft de indruk dat zij eerder werd misbegrepen.

2.1.3. Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht. Volgens verzoekster verschaft het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) geenszins inzicht in de motieven en werden de criteria van het Verdrag van Genève geenszins afgetoetst. Minstens acht zij de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster volhardt steeds de waarheid te hebben verteld en stelt dat ze steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd. Verder benadrukt zij dat het verzwijgen van een deel van het relaas en zelfs het afleggen van bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om het vluchtelingenstatuut te weigeren, wijst zij vervolgens op rechtspraak dienaangaande en verwijst zij tenslotte naar hetgeen het UNHCR hierover stelt.

Verzoekster geeft aan de mening te zijn toegedaan dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut en *“dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.”*

Verzoekster is verder de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en verwijst hiervoor naar artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn (richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming). Ze legde immers coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoekster van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel haar zou profiteren.

2.1.4. Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de subsidiaire bescherming, verwijst daarbij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM, naar artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat zij op basis van deze bepalingen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij wijst zij onder meer op haar bijzondere behoeften als kind en op haar psychische problematiek. Zij stelt dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en dat een terugwijzing tevens een zodanige psychologische ontreddering bij haar zal teweegbrengen. Verzoekster wijst verder nog op het geen kans hebben op scholing en werk vanwege afkomst of verwestering, op de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk in het land van herkomst en op het gebrek aan of inadequate toegang tot onderwijs in het land van herkomst. Verzoekster stelt dat zij dan ook aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming, *“Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht.”*

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen nieuwe, bijkomende stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Verzoeksters verzoek om opnieuw te worden gehoord door de Raad omdat zij de indruk heeft dat zij is “misbegrepen” door beide instanties naar aanleiding van de door haar afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. Het afnemen van een gehoor van verzoekster door de Raad is immers niet voorzien in de geldende regelgeving. Bovendien heeft verzoekster door middel van onderhavig beroep de mogelijkheid om aan te geven op welke wijze haar verklaringen verkeerd begrepen werden tijdens de administratieve procedure. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de door haar afgelegde verklaringen en wat er volgens haar verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn op de motivering van de bestreden beslissing. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan ook geenszins worden afgeleid dat verzoekster “misbegrepen” zou zijn, noch maakte verzoekster in die zin enige opmerking over de notities, waarvan zij een kopie vroeg en ontving.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader, A.A., en moeder, R.G., waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid was. De Raad heeft bij arrest nr. 237 343 van 23 juni 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeksters vader en moeder. Meer bepaald werd onder meer geoordeeld dat “*le Conseil estime [...] que le Commissaire adjoint a exposé à suffisance les raisons pour lesquelles elle parvient à la conclusion que les requérants n’établissent ni la réalité des faits à l’origine de leur départ de leur pays, ni le bien-fondé des craintes alléguées*”.

Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Het op 18 september 2020 door verzoeksters vader en moeder ingediende tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard. Het

beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 259 526 van 24 augustus 2021 door de Raad verworpen. Ook tegen deze beslissing werd geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Hieruit volgt dat ten aanzien van verzoekster, met betrekking tot de problemen die haar ouders in Armenië kenden, evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.7. In de bestreden beslissing worden nog enkele andere vaststellingen gemaakt met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de eigen voorgehouden problemen en die bijgevolg verder afbreuk doen aan de voorgehouden vrees van verzoeksters vader. Naast de problemen van haar familie verklaarde verzoekster dat ze in Armenië niet naar school zou kunnen gaan en niet zou kunnen werken, wat echter problemen van sociaal-economische aard zijn. Ook haalde verzoekster aan dat ze omwille van de problemen met haar vader in Armenië verhinderd is om verder te studeren. Tot slot haalt verzoekster problemen aan met betrekking tot haar jongere broer en zus hoewel elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De overwegingen in de bestreden beslissing dienaangaande, die verzoekster totaal ongemoeid laat in het verzoekschrift, luiden als volgt:

“Uzelf verklaarde dat u en uw zus in het najaar van 2017 (CGVS p. 14) door enkele personen in een auto werden gelokt. Deze personen spraken over jullie vader. Na tien minuten werden u en uw zus uit de wagen vrij gelaten (CGVS p. 10-11). Uw ouders lieten tijdens hun twee verzoeken tot internationale bescherming echter na deze feiten te vermelden, hoewel dit wel verwacht zou kunnen worden. U verklaarde dat u indertijd enkel uw grootmoeder van deze gebeurtenis op de hoogte bracht (CGVS p. 11). U lichtte uw ouders nadien wel in over deze gebeurtenis. U zou uw vader hiervan op de hoogte hebben gebracht ongeveer twee à drie maand na uw aankomst in België, nog voor de eerste negatieve beslissing (CGVS p. 11, 14). U en uw familie kwamen op 11 juli 2018 in België aan. Op 23 oktober 2019 hadden uw ouders hun interview op het CGVS in het kader van hun eerste verzoek tot internationale bescherming. Zij zouden op dat moment dan ook op de hoogte moeten zijn geweest van wat er u en uw zus in Armenië was overkomen. Zowel uw moeder als uw vader lieten echter na hier iets over te vertellen tijdens hun onderhoud. Uw vader verklaarde wel dat zijn kinderen gevraagd werden naar zijn telefoonnummer onderweg naar school (CGVS A. dd. 23/10/2019 p. 14). Uit de verklaringen van uw moeder bleek echter dat het uw broer was die door twee onbekenden werd benaderd en naar het telefoonnummer van uw vader werd gevraagd. Nergens uit haar verklaringen bleek dat u en uw zus soortgelijke problemen hadden meegemaakt (CGVS R. dd. 23/10/2019 p. 6). U verklaarde verder dat u, uw broer en zus omwille van de problemen van uw vader van school werden gestuurd. De directie zou hierover met uw moeder hebben gesproken (CGVS p. 4-5). Wederom dient opgemerkt te worden dat hier niets van terug te vinden is in de verklaringen die uw ouders aflegden tijdens hun verzoeken tot internationale bescherming. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden problemen en doen bijgevolg verder afbreuk aan de voorgehouden vrees van uw vader.

Uit de verklaringen van uw ouders bleek dat uw vader gedurende 15 dagen gegijzeld werd door de groep Sasna Tserer. In deze periode werd zijn collega gedood. U lijkt hier echter bijzonder weinig over te weten. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u enkele keren gevraagd naar de context waarin de collega van uw vader stierf. U kon enkel vertellen dat een collega van uw vader met diens dienstwapen werd doodgeschoten en dat de groep Sasna Tserer betrokken was (CGVS p. 8). U wist wel dat uw vader in de periode voorafgaand aan de dood van zijn collega een paar dagen of een week op zijn werk bleef. U verklaarde echter dat dit was om de boel in de gaten te houden. Uw vader zou volgens uw weten nooit door iemand zijn vastgehouden geweest, noch zou uw vader ooit in enige gevaarlijke situatie terecht zijn gekomen tijdens zijn werk (CGVS p. 12-13). Het is zeer opmerkelijk dat u een verzoek tot internationale bescherming indient, gebaseerd op problemen die ontstonden tijdens de gijzeling van uw vader maar niet op de hoogte lijkt te zijn van het feit dat uw vader werd gegijzeld.

Naast de problemen van uw familie verklaarde u dat u in Armenië niet naar school zou kunnen en niet zou kunnen werken. U zou in Armenië niet verder kunnen studeren aan de hogeschool of universiteit omdat u geen diploma van uw middelbaar onderwijs had behaald. U zou verhinderd zijn uw diploma (middelbaar onderwijs) in Armenië te behalen omdat u ouder was dan uw leeftijdsgenoten en u niet samen met hen naar school kon gaan (CGVS p. 7). U vreest tevens in Armenië geen werk te kunnen vinden omwille van de hoge werkloosheidsgraad en het feit dat u er geen diploma heeft (CGVS p. 7-8). U haalde tevens aan in Armenië geen huis te hebben (CGVS p. 14).

Wat betreft deze moeilijkheden inzake woonplaats, studie en het vinden van werk, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde evenmin te kunnen studeren in Armenië omwille van de situatie met uw vader (CGVS p. 7-8). Zoals in de beslissing van uw ouders werd beschreven kan er echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader in Armenië gezocht wordt in verband met de moord op zijn collega. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u, uw broer en zus in het verleden gedwongen moesten stoppen met school omwille van enige problemen met betrekking tot je vader (cfr. supra). U maakt dan ook niet aannemelijk dat u omwille van de problemen van uw vader in Armenië verhinderd bent verder te studeren.

In verband met de problemen die u aanhaalde met betrekking tot uw jongere broer en zus, met name het feit dat zij het Armeense alfabet reeds vergaten, psychologische moeilijkheden zouden hebben en het feit dat uw broer binnen vier jaar mogelijks legerdienst zou moeten doen (CGVS p. 7, 14), dient opgemerkt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uzelf haalde geen dergelijke problemen aan wanneer u gevraagd werd naar uw persoonlijke vrees bij terugkeer. Er wordt verder niet ingezien hoe de psychologische moeilijkheden of eventuele leerachterstand van uw broer en zus een invloed zouden hebben op uw vrees voor vervolging.”

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind. Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad onderstreept vervolgens dat verzoekster met de verwijzing naar een arrest dat de Raad in het verleden velde geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel en op basis van eigen merites beoordeeld.

2.3.8. Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De verwerende partij concludeerde terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. Het hoeft geen betoog dat verzoekster door louter te stellen dat zij steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd en steeds de waarheid heeft verteld de omstandig onderbouwde en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 4, 5°, van de Kwalificatierichtlijn, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Artikel 4, 5°, van de richtlijn 2011/95/EU werd bij de wet van 21 november 2017 omgezet in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 46-49) waardoor deze bepaling van de Kwalificatierichtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet is te dezen niet voldaan.

2.3.9. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de artikelen 198 en 199 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van het UNHCR, gaat zij eraan voorbij dat de procederegids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.10. De Raad bevestigt dat verzoekster ter staving van haar relaas geen bewijsstukken heeft voorgelegd, ook niet bij het verzoekschrift.

2.3.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *"Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie"*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *"Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk"*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel (2 en) 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.14. Zoals verzoekster zelf aanhaalt is artikel 1 van het Handvest (*"De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd."*) niet opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de toepassing van dit artikel inroepen ter ondersteuning van haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het aanvoeren van een vrees voor *"inbreuk op de menselijke waardigheid"* betreft immers een toevoeging door verzoekster aan de bepalingen, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en kan derhalve niet worden ingeroepen.

2.3.15. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar "bijzondere behoeften" en haar "psychische problematiek" en waar zij stelt dat een terugkeer naar Armenië "een zodanige psychologische ontredde[n]g [zal] teweegbrengen bij haar", dient vastgesteld dat zij nalaat enig medisch, psychiatrisch dan wel psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in haar hoofde sprake is van psychologische problemen ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Evenmin maakte verzoekster hiervan voordien enige melding. Waar verzoekster mogelijks doelt op bijzondere behoeften als kind, dient erop te worden gewezen dat verzoekster thans bijna 20 jaar is, zodat niet kan worden ingezien, en verzoekster maakt dit ook geenszins hard, dat zij als "kind" bijzondere behoeften heeft.

2.3.16. Waar verzoekster laat uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst verstoken zou blijven van de nodige medische verzorging, dient verder te worden opgemerkt dat zulks in haren hoofde geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Vooreerst gaat zij in dit betoog kennelijk voorbij aan het gegeven dat, zoals blijkt uit het voorgaande, in hoofde van verzoekster het bestaan op heden van psychische problemen en/of (de nood aan) een behandeling niet is aangetoond. Verder dient te worden opgemerkt dat medische problemen, gelet op het bepaalde in

artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van medische elementen, die ze evenmin allerm minst concretiseert, dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico, voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Het door verzoekster aangehaalde artikel 15, c), van de Kwalificatierichtlijn (richtlijn 2011/95/EU) werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van het voormelde artikel van de Kwalificatierichtlijn. Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet werd terdege rekening gehouden.

2.3.18. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.19. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van verzoeksters vader en moeder (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal d.d. 15 februari 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.20. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.3.21. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS